

ника и вооружение". Младият Вапцаров имаше възможност да работи упорито над себе си, да черпи с пълни шепи от богатото литературно наследство на нашите и чужди писатели и особено от класиците на световната литература, които той обичаше най-много.

Аз постъпих в Морското училище през август 1923 година /три години преди Вапцаров/ и в края на юни 1929 година завърших същото. Животът в училището беше твърде труден: Напрегнати теоретически занятия - технически по специалността и общообразователни, усилена военна и военно-морска подготовка, строга, сурова военна дисциплина по прусашки образец, при която за дребни младежки провинения се налагаха сурови, често жестоки, граничещи понякога със садизъм наказания. Когато след завършване на тригодишния теоретически курс започваше следващия тригодишен курс на практически стаж по корабите на тогавашния военноморски флот, животът ни ставаше още по-труден. Той се приравняваше по битови условия с този на редовите моряци, а в много случаи беше и по-труден, тъй като попълнението на машинната команда в корабите се извършваше изцяло от възпитаниците на училището. Някои от нашите другари, които бяха синове на заможни родители напуснаха, за да продължат образованието си в цивилни учебни заведения. Други, по-слабо физически, се разболяваха и напуснаха още в първите 1-2 години. А и перспективата след завършването на училището не беше никак радостна. За машинни офицери /корабни механици/ в тогавашния малък военен флот, който съгласно Ньойския договор дори нямаше право да съществува, оставаха ежегодно само по двама възпитаници, завършили пълния 6-годишен курс. Това обикновено бяха първите по успех, а останалите 30-40 човека от випуска трябваше да търсят препитанието в индустрията на страната, която тогава в капиталистическа България, беше твърде слабо развита. А страната,